

מסורת הש"ס

6) מנילה כה, 3) וריה ה.
ע"ש תנינה ח, 4) זיל דלא הוה מקמי כי מיום הביאכם וספירה דמקמי האהה דביזוס אף על גב דמיום הביאכם הספירו כתיב דמשמע אחר האהה תספירו דהא מיום הביאכם כתיב ולא משעת הביאכם כיון דחשכה מנעריז ויס הביאכם הוא הדיוס הויך אחר הלילה, זייק גסס ס"י, 4) זיל ליה לדרייה, 5) זיל שן דרך הסולת ואין מוציאה אלא הקליפה גפה מההערעין בעמלן ס' בגפה עם הסולת וגרסותי היינו לשון כי כסן פולין ועל שם כך נקרא גרס כחמל, 1) זיל שני מריקס הללו ובעולם ומקיס כ, זייק, 1) ועיין סוחר מנילה כ, דריה, כל הלילה,

תורה אור השלם

- ששת ימים תאכל מצות וביחס השביעי יצרת לוי אליהך לא תעשה מלאכה דברים טו ח
- בשעת ימים מצות תאכלו אף ביום הראשון תשיביתו שאר מקמיכם כי כל אכל תמן וגברתה דגשפי הוראו מיעראל מיום הראשון עד יום השביעי: שבות כי יום 3, וספרתם לכם מועדך ותשב מיום הביאכם את עמך התקופה שבע שבתות תמימות תהינן:
- ורקא כב ט
- שבועה שביעית תספר לך מזהר דרמש בקהות תחיל לספר שבועה שבעות דברים כב ט ט

גהנות הב"ח

6) רש"י דים קלירא וסי תרמס וגו' סק"ד ואמ"ר מיה וסאלו וסי הביאכם וספירה מקמי האהה שפיר דמי דלא מיום הביאכם: 3) וז"ח מרי מלא דנרייתא דרבי יוסי כלי' ומיתס והינו ועוד נמחק:

רבינו גרשום

אתה יכול לאוכלה ששת ימי הפסח מן החדש לפי שהורקב העומר ביום ראשון [של חורין] ובתיב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם יכול יקצור ויביא הואיל ובתיב מיום הביאכם ואימתי פירצה תחיל לספור אפילו לאחר ד' ימים, וספר [ויביא] ביום שתחיל לספור ביום, אי מזהרין יוחנן בן זכאי דלמא להכי כתב דחבנא תספור תמישם וטביעה שבעות תספר לך לכראביי אהא: רחי תנאי בתוראי גמין דבחריתא גמין לית להו פרכא: ר' יוסי דקאמר ועוד ר' שמעון בן אלעזר, זכר למקדש הוא דקא עברין ובתיב סניא: וחכ"א בקנים ובקולחות של כדוב, חובטין דבר הדגן מן הקש בפני שדן כדי שלא יתעמר ואמ"ר מקיימין זו מצות קלי: **נוסנין אוסו באבזב**. כלי של נחשת חה שמו: **על גרוסות**. שלא היו טוחנות דק אלא עצה 6) שכן דרך הסולת: וגרוסות היינו לשון גריסין שטוחנין כהן פולין ואין מוציאה אלא הקליפה כגפה מהגריעין 11) בעמלן שאס יטוחו יפה יעבור 12) כל הקליפה כגפה עם הסולת ועל שם כך נקראת גרס הקדש חלה היינו גלגול דעיסה וגלגול של זו ציד הדיוט הוא לאחר שנפדה: **ופטור מן המעשרות**. דמירות הוא ציד הקדש ומירות הקדש פוטר מן המעשר כדמפרש בגמרא [ע"פ]: **רבי עקיבא אומר** כו'. מפרש בגמרא [סא]: **גמ'** **זס אביב**. כלומר ראשית קציר: אפי' המכור: וחכ"א

וי נאמר ממחרת 1) **שבת שבתוך הפסח**. דמדע ששצטת של פסח תתחיל לימות: **ועל השנה מלאה שבתות**. ואמ"ת שבת ממש לא ובידוק לזיוה שבת אלא ודאי י"ט [של פסח] הוא: **מזה שאי אסה יכול לאוכלה שבעה מן החדש אסה יכול לאוכלה ששה**. שלמחר יקרב העומר ואם תמתין עד לאחר השבת נמצאת מבטל מקרא זה כגון חל פסח שני בשבת ולא מציא עומר עד לאחר השבת נמצא שלא תאכל מזה חדש אלא אותו יוס לצדו: **מיום הביאכם**. הכי משמע משיגיע ממחרת השבת דהוא יוס הביאכם הוכשרה ספירה משעה שתרצה אם זו ציוס אס ממחר: **האמר לומר מהסל תרמש**. משמע לאחר קצירה וקודם הגאה תחל לספור: **ס"ל מיום הביאכם**. דמשמע לא הוכשרה ספירה אלא משיגיע יוס הגאה: **אי מיום הביאכם**. דדרשין השמא דשלשמן הוקבעו כאלחד יכול שלשמן ציוס: **קצירה וספירה צלילה**. דקצירה לא סגי 11) דלא מקמי ספירה דכתיבי 2) דברים טו) מהחל חרמש וגו' 6) והצאה ציוס דכתיבי 1) ויקרא כג) **מיום הביאכם** 11) וקצירה מקמי הגאה דציוס דהא מיום הביאכם כתיב ולא משעת הביאכם 1' כתיב וכיון דחשכה מצערב יוס הביאכם הוא: 3) **טרי סנאי** 11) **דכסרייהא**. והיינו ועוד דרבי יוסי ור"ש בן אלעזר: **אי מדרבן יוחנן** 13). דליף משצע שצמות ותמישס יוס ההוא דחד קרא אמר ימים וחד קרא אמר שצמות מיצעי ליה לנדרביי: **אי מדרבי אליעזר**.

דאמר תלויה צבית דין נהי דלפיקתיה משצת ממש אלא ממאי דממחרת יוס יב! ראשון מונה דלמא מי"ט אחרון וכן לרי' יהושע דאמר סמוך לציה נכרת דלמא מיום טוב אחרון קאמר קרא דהוי נמי היכר קצוע 11) הוא יוס כ"א לניסן לעולם: **דלמא תמישס**. מיום שמתחיל למונות דהיינו אחר השבת לבד משינא דאף על גב 11) דחל פסח צאחד שצצת עד אחד שצצת האחר דהוו 11) י"ז כהנן שית לא איכפת לן דקרא לא נסיב אלא מיומא דמתחלינן למימני. האי דנקט שית לאו דוקא אלא סוף מילתא דר' יוסי כר יהודה נקט: **ר' יוסי נמי חוי ליהשא** 1) **פירכא והיינו דקאמר ועוד: אמימר מני יומי ולא שצועי אחר**. האי מניינא דהשתא לאו חוצה הוא דהא ליכא עומר אלא זכר למקדש בעלמא הוא הלכך ציומי סגי: **בתני' ומהכנין**. צעורה בשצגס: **ותכניס אומרים**. בתחילה חוצנין אותו ולא כדרך מצוה יצשה שחוצנין 11) אותן כמקל שקורין פליי"ל אלא בקניס לחיס וצקולחות כקלח של כרוב אהדן מן הקש בפני שדן כדי שלא יתעמר ואמ"ר מקיימין זו מצות קלי: **נוסנין אוסו באבזב**. כלי של נחשת חה שמו: **על גרוסות**. שלא היו טוחנות דק אלא עצה 6) שכן דרך הסולת: וגרוסות היינו לשון גריסין שטוחנין כהן פולין ואין מוציאה אלא הקליפה כגפה מהגריעין 11) בעמלן שאס יטוחו יפה יעבור 12) כל הקליפה כגפה עם הסולת ועל שם כך נקראת גרס

רבי ישמעאל פרק שישי מנחות

כתוב אחד אומר ששת ימים תאכל מצות. כסוף ערבי פסחים (פסחים קכ). דריש מנייה מה שציעי רשות אף שזה רשות משום דכתיב וציוס השציעי וצסוף פרק שני דחגיגה (דף יח). נמי דרשין מה שציעי עזור אף כולן עלזרים ושמה תרתי שמעת מניה:

הרי הוא אומר תספור לך ספירה תלויה בבית דין יצתה שבת בראשית שספירתה בכל אדם רבי יוסי אומר ממחרת השבת ממחרת יום טוב אתה אומר ממחרת יו"ט או אינו אלא ממחרת שבת בראשית אמרת וכי נאמר ממחרת השבת שבתוך הפסח והלא לא נאמר אלא ממחרת השבת דכל השנה כולה מלאה שבתות צא וברוק איוו שבת ועוד נאמרה שבת למטה ונאמרה שבת למעלה 6) מה להלן רגל ותחילת רגל אף כאן רגל ותחילת רגל רבי שמעון בן אלעזר אומר כתוב אחד אומר 1)ששת ימים תאכל מצות וכתוב אחד אומר 2)שבעת ימים מצות תאכלו הא כיצד מצה שאי אתה יכול לאוכלה שבעה מן החדש אתה יכול לאוכלה ששה מן החדש 3)מיום הביאכם תספור יכול יקצור ויביא ואימתי שירצה יספור תלמוד לומר 4)מהחל חרמש בקמה תחל לספור אי מהחל חרמש תחל לספור יכול יקצור ויספור ואימתי שירצה יביא ת"ל מיום הביאכם אי מיום הביאכם יכול יקצור ויספור ויביא ביום ת"ל 3)שבוע שבתות תמימות תהינה אימתי אתה מוצא שבוע שבתות תמימות בזמן שאתה 1) מתחיל לימנות מבערב יכול יקצור ויביא ויספור בלילה ת"ל מיום הביאכם הא כיצד קצירה 6)וספירה 8)בלילה והבאה ביום אמר רבא כולוהי אית להו פירכא בר 1) מתרתי תנאי בתראי בין במתנייתא קמייתא בין במתנייתא בתרייתא דלית להו פירכא אי מדרבן יוחנן בן זכאי דלמא כראביי דאמר אביי 6)במצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי אי מדרבי אליעזר ורבי יהושע ממאי דביום טוב ראשון קאי דלמא ביו"ט אחרון קאי דרבי ישמעאל ור' יהודה בן בתירא לית להו פירכא אי מדרבי יוסי בר' יהודה הוה אמינא דלמא חמשין לבד 1) מהני שיחא אי מדר' יהודה בן בתירא ממאי דביו"ט ראשון קאי דלמא ביו"ט אחרון קאי ר' יוסי נמי חוי ליה פירכא והיינו דקאמר ועוד גופא אמר אביי מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי רבנן דבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי אמימר מני יומי ולא מני שבועי אמר זכר למקדש הוא:

בתני' יצצורוהו ונתנוהו בקופות הביאורו לעזרה 1) והיו מהבהבין אותו באור כדי לקיים בו מצות קלי דרבי רבי מאיר וחכ"א יבקנים 11) ובקולחות חובטין אותו כדי שלא יתמעך 12)נתנוהו לאבוב ואבוב היה מנוקב כדי שיהא האור שולט בכולו שטחוהו בעזרה והירוה מנשבת בו נתנוהו לריחים של גרוסות והוציאו ממנו עשרון שהוא מנופה בשלש עשרה נפה והשאר נפרה ונאכל לכל אדם 1)וחייב בחלה ופטור מן המעשר ר' עקיבא מחייב בחלה ובמעשרות: **גמ'** חנו רבנן אביב זה אביב קלוי באש מלמד שהיו ישראל מהבהבין אותו באש כדי לקיים בו מצות קלי דרבי ר' מאיר וחכמים אומרים אין

פרק שישי מנחות

סו.

מיימי משום כרמל היינו למאז: **דלית דהו פירכא**. אע"ג דליטטרין נמי לרבי שמעון צ"ר אלעזר מה שציעי רשות דפרישית כולוהי שמעין: **זכר למקדש הוא**. נראה דנפקס חשיה יכול לצנך ואין צריך להמתין עד שיאס ודאי לילה כיון שהא ספיקא דרצנן ועוד אומר דאפילו ציוס סמוך לחשיכה עדיף משום תמימות כדאמרינן לעיל ואין נראה והיכא דשכח לספור צלילה פסק צה"ג שסופר ציוס וכן היה נראה מתוך סמס מתניין דסוף פירקין (דף עא). דתנן מזהו צלילה לקצור ואס נקצר ציוס כשר אכל נראה לר"מ עיקר אידך סתמא דמתנייתין דפרק שני דמגילה (דף כ): ומיימי לה כסוף פירקין (דף עג). כל הלילה כשר לקצירת העומר כו' ודייקין מינה דקמני לילה דומיא דיוס מה דיוס צלילה לא אף דלילה ציוס לא ואמרינן דריש מועד קטן (דף ג). ר"ג וצית דינו נמנו על 12) שלשה פריקס הללו והמירוס ומסיק רב אשי הסם דסגר לה כרבי ישמעאל דדריש מה חריש רשות אף קציר רשות ילא קציר העומר שהוא מזהה ודמיה שצת ויזין דדמיה שצת און נקצר אלא צלילה כדמוכח כסוף פירקין ועוד דרבי יוחנן דלמר (שס ד). עשר נמיעות הלכה למשה מסיני סבר לה כר' ישמעאל דדריש מה חריש רשות ודחי שצת עוד חשיב כי האי גוונא הלכתא פסיקתא כגזולא קמא 2)כך

המשנה ידו על התמחונה ומייה און כל כך ראהי משס דאון הלכה לגמרי כאותה משנה דקמני הסם וכל החסור כו ידו על התמחונה ואון הלכה כו כדמוכח כפרק האזומינן 3)י"מ עו: ועיקר מילתא לא סמין הסם אלא אהא דהוי מחלוקת ואחר כך סמס ומהא דמוקי כסוף פירקין (דף עג). רבי אלעזר כרבי שמעון דאמר נקצר שלא כמצותו פסול כר' עקיבא דאמר כל מלאכה שאי אפשר כו' און ראהי דאע"ג דקיימנא לן כר"ע הא מסקינן הסם דרבי נמי סבר לה כוותיה עוד פסק כהלכות גדולות שאס הפסיק יוס אחד ולא ספר שז אינו סופר משום דציעא תמימות ומימה גדולה הוא ולא יתכן 1): כנף

ההיה מנשבת בו נתנוהו לריחים של גרוסות והוציאו ממנו עשרון שהוא מנופה בשלש עשרה נפה והשאר נפרה ונאכל לכל אדם 1)וחייב בחלה ופטור מן המעשר ר' עקיבא מחייב בחלה ובמעשרות: **גמ'** חנו רבנן אביב זה אביב קלוי באש מלמד שהיו ישראל מהבהבין אותו באש כדי לקיים בו מצות קלי דרבי ר' מאיר וחכמים אומרים אין

כרמל 1)ויקרא 3): **שלש עשרה נפה**. מפרש באלו מנחות (לקמן עו): כדקה כגסה כדקה: **ומייב כהלה**. דחיוב חלה היינו גלגול דעיסה וגלגול של זו ציד הדיוט הוא לאחר שנפדה: **ופטור מן המעשרות**. דמירות הוא ציד הקדש ומירות הקדש פוטר מן המעשר כדמפרש בגמרא [ע"פ]: **רבי עקיבא אומר** כו'. מפרש בגמרא [סא]: **גמ'** **זס אביב**. כלומר ראשית קציר: אין

1) ו מיי' פ"ו מהלכות מדיין ומספין הל'ו [כנן]:
יה ב מיי' שם הלכה כב טושיע' א"ת כ"י תפט עיף 6:
יב ג ד ה מיי' שם הלכה יב:
כ ו מיי' שם ופי' מהלכות כטריס הלכה ג:

לעיו רש"י פליי"ל, מחבט.

שיטה מקובצת

6) מה להלן רגל ותחילת רגל ויש רגל אחריו אף כאן יום שתהא תחלת רגל אחריו ואם כדברי הבייתוסים שפמנין שאין רגל אחריו והיה ממחרת השבת לאחר הרגל היכא שחל יום טוב הראשון בראשון ושביעי של פסח בשבת: 3) שאתה מונה [מבערב] הא כיצד והשאר נמחק: 3) בר מתרי: חיתב מתרתי נמחק: 1) [משיתא]. חיתב מחי ובקולחות: 1) ממחרת השבת: 1) סני דלא להוי בלילה דחמימות בעינן וקצירה לא סגי דלא להוי קודם ספירה: 6) הביאכם וספירה מקמי הבאה שפיר דמי דהא: 1) חיתב כתיב נמחק: 6) תנאי דבבביריתא בתרייתא: 1) יום טוב ראשון: 1) קבוע דהיינו יום כ"א ניסן: 1) דאע"ג דאם חל פסח באחד בשבת ממתינין עד: 1) חמישי בתנן וחיתב י"ז נמחק: 1) חוי ליה לדריה האי פרכא מאי דקאמר צא וברוק כו' הא איכא למפרך נהי דלאו שבת משא אלא פמאי דיום טוב ראשון דלמא יום טוב אחרון והיינו דקאמר ועוד: 1) שחובטין אותה: 1) בעצמו: 1) סובין של הקליפה: 3) על שני: